

[Hendriksen.]

Socialdemokraterne og af den ærede Ordfører endvidere ud fra den besynderlige Opfattelse, at det er Hensigten at

„vælte det Retsystem over Ende, som Arbejdsgivere og Arbejdere først efter Overvindelse af store Vanskeligheder har skabt til lige Betyggelse for begge Parter.“ Jeg er naturligvis den ærede Ordfører taknemmelig for, at han ogsaa er med til at skabe betryggende Bestemmelser for Arbejdsgiverne, men jeg vil dog gerne pege paa, at Lovforslagets § 4 udtrykkeligt siger, at Bestemmelserne i Lov Nr. 536 af 4. Oktober 1919 om den faste Voldgiftsret berøres ikke af nærværende Lov, og dermed er der da slaaet en Pæl gennem Udtalelser af den Art, her er fremført, i hvert Fald hvad angaar deres Berettigelse.

Det er ikke blanke Vaaben, forekommer det mig, naar man argumenterer paa den Maade, hvorpaa her er argumenteret. Heller ikke naar det hedder:

„Ved denne Lov tager Staten ved Hjælp af Politi og Domstole Parti mod Arbejderne, og Praktisering af en saadan Klasselov kan derfor kun avle Had og fremkalde skæbnesvangre Forstyrrelser og Anarki i Arbejdslivet her i Landet.“

Lovforslagets Bestemmelser er i lige høj Grad rettet imod alle, der overtræder Lovens Bestemmelser; og kuriøst er det, at Mindretallet samtidig med de Udtalelser, her er citeret, fører alle Erhvervs- og Arbejdsgiverforeninger i Ilden for sit Standpunkt, men ganske vist paa et fuldkommen urigtigt Grundlag.

Der tales ogsaa i Betænkningen og ogsaa af den ærede Ordfører om, at man var inde paa et bundløst Omraade gennem Anvendelsen af Ordet „utilbørlig“. Den ærede Ordfører nævnte, at der ikke kunde gives nogen Forklaring paa, hvad der blev forstået ved dette Ord. Det synes i det hele, som om dette lille Ord er ved at rejse ret stort Postyr og meget Besvær.

Jeg skal næst efter at henvise til de Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen i sit Foredrag fremsatte om Aftaleloven, hvori, som det ærede Medlem rigtigt understregede, fremragende Jurister fra de tre nordiske Lande har formuleret Bestemmelser, der ganske klart og tydeligt netop tager Ordet „utilbørlig“ i deres Tjeneste, pege paa en anden Lov, en demokratisk Lov af ny Dato, Loven om Retsforholdet mellem Husbond og Medhjælper af 6. Maj 1921. I denne Lovs §§ 12—14 tales der om utilbørligt Forhold henholdsvis fra Husbondens og Tyendets Side, og det er og

bliver Domstolene, der skal skønne over, hvorvidt det omhandlede Forhold er utilbørligt eller ikke.

Men i øvrigt, hvad er „utilbørligt“? I den Forbindelse, der her er Tale om, maa Ordet „utilbørligt“ betegne et Forhold, der samfundsmæssigt misbilliges. Domstolene maa skønne om dette, som de har skønnet hidtil. Men jeg vil hævde, at ved Indførelsen af dette lille Ord, som ikke stod i det oprindelige Lovforslag, er Lovforslaget blevet meget klarere, og Forholdet er blevet mere fastlagt end efter det oprindelige Lovforslag.

I øvrigt er Ordet „utilbørligt“ ikke ukendt her i Tinget, allermindst for en meget erfaren Parlamentariker som den ærede Ordfører. Den ærede Ordfører ved, at der i Forretningsordenen for det høje Ting i § 31 staar:

„Finder Formanden et Medlems Udtryk utilbørlige, kan han kalde vedkommende til Orden.“

Det er altsaa ogsaa undergivet et Skøn. Den høje Formand skal skønne over, hvorvidt det, et Medlem siger, er utilbørligt eller ikke. Paa samme Maade skønner Domstolene over, hvorvidt et Forhold, der er til Paadømmelse, er utilbørligt eller ikke. Og lige saa vel som ærede Medlemmer altid respekterer og anerkender den højtærede Formands Skøn, paa samme Maade maa alle respektere og undergive sig Domstolenes Skøn over de Forhold, hvorover Domstolene skal skønne.

Det siges endvidere i det socialdemokratiske Mindretals Betænkning:

„Mindretallet har været villigt til Forhandling om virkelig Erhvervs- og Arbejdsfrihed her i Landet, men alle Forsøg paa at faa en saadan Forhandling er strandet paa Flertallets brutale Afvisning.“

Jeg er enig i det ærede Medlem Hr. Knud Kristensens Bemærkninger om den Side af Sagen. Jeg har aldrig i de Udvalgs møder, jeg har deltaget i, mærket noget til en saadan Villighed hos det socialdemokratiske Mindretal, som der her bliver talt om. Men jeg vil gerne have at vide, hvad man tænker paa, naar man taler om Flertallets brutale Afvisning. Dette Udtryk finder jeg baade urigtigt og utilladeligt, og jeg vil gerne spørge den ærede Ordfører direkte, om jeg nogen Sinde har nægtet at medvirke til at fremskaffe Oplysninger eller nægtet en Forhandling. (Ordføreren [Hans Nielsen]: Ja). Saa haaber jeg, at den ærede Ordfører, naar han faar Ordet, vil bevise Rigtigheden af det Ja, han nu udslyngede. Og hvilke Forslag er det, Mindretallet har ønsket at for-